

ถอดเทป ปู่ชิตะ ธันวาคม ๒๕๕๔

ลูกหลานเอ๋ย เจ้าฟังไว้นะ อีกไม่กี่เพลา หายนะมันจะเกิดขึ้น หายนะมันจะเกิดขึ้นใหญ่หลวง เจ้าต้องตั้งมั่น เจริญด้วยสติปัญญา ทุกอย่าง เป็นไปโดยธรรมชาติ และวิญญูสงสาร มันมันจะเกิดขึ้น ตั้งสติให้มัน เจริญด้วยปัญญา ผู้ใดมีศีล มีธรรม ก็จะอยู่ในศีลธรรมคุ้มครองปกป้องรักษา ข้าบอก ข้าเตือน บอกเตือนมาตลอด แต่คนไม่ฟัง อีกไม่กี่เพลา นับถัดจากเวลานี้ไป สิ่งที่มีมนุษย์ไม่เคยได้เห็น ก็จะได้เห็น สิ่งที่มีมนุษย์คิดว่าไม่มี ก็จะได้มี มีอาจยับยั้งได้ เป็นไปโดยวิญญูของธรรมชาติ ข้าเพียงบอกกล่าว มนุษย์เชื่อในสิ่งที่เห็น โง่เขลาเบาปัญญาจริงๆ เตรียมตัวไว้ละลูกหลาน เตรียมตัวไว้ เจ้าจะได้ไม่วิปลาส หมั่นบำเพ็ญเพียร ถึงกาลแก่เพลาแล้ว ถึงกาลแก่เพลาแล้วมีอาจจะหลีกเลี่ยง มีอาจจะหลีกเลี่ยง กิ่งพุทธกาลเกิดขึ้น ได้เกิดขึ้น มีอาจจะลบล้างได้ มีอาจจะลบล้างได้ มนุษย์จะได้เท่าเทียมกัน มนุษย์จะได้เท่าเทียมกัน คนโลกมีอันเป็นไป คนหวง คนยึดติดสติแตกวิปลาส น่าวาทนาเหลือเกิน เวทนาเหลือเกิน เวทนาเหลือเกิน เจริญไว้ด้วยสติปัญญา เจริญไว้ด้วยสติปัญญา ตั้งมั่นไว้ด้วยสมาธิ ให้นิ่ง ให้สงบ ให้นิ่ง ให้สงบ บุญบารมีที่พวกเจ้าได้สร้างสมมา จะเกื้อกูลให้ได้อยู่ เพื่อชดใช้วิบากกรรม เพื่อแสวงบุญของในปัจจุบัน ดุชิ มนุษย์อวดตนว่าเป็นผู้ฉลาด จะเอาชนะธรรมชาติให้ได้ เจ้าจะได้เห็น เจ้าจะได้รู้ ลูกเอ๋ย เจ้าจะได้เห็น เจ้าจะได้รู้ มิผิดไปจากสิ่งที่พวกเจ้าได้รู้มา นะลูกเอ๋ย มิผิดไปจากสิ่งที่พวกเจ้าได้รู้มา เตรียมตัวไว้ละลูก เตรียมตัวไว้ เข้าไปสู่ สิ่งที่เจ้าจะได้พบกันใหม่ คนใดที่มีบุญกุศล ร่วมกันมา ก็จะผูกพันกันอยู่นะลูก สิ่งที่ผ่านมา ไม่ได้ฟังปัจจัยที่ให้เกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้นี้ ตั้งมั่นไว้ละลูก ไหว้พระ สวดมนต์ เจริญสติปัญญา สิ่งที่เกิดขึ้น วางไว้ วางไว้ มันเป็นกฎเกณฑ์แห่งธรรมชาติ ถึงแก่กึ่งกลางพุทธศาสนาแล้ว บัดนี้ถึงแก่กึ่งกลางพุทธศาสนา มนุษย์อวดฉลาด อ้างว่ายับยั้งได้ทุกอย่าง ข้ามีหน้าที่มาบอกพวกเจ้า เจ้ามีหน้าที่ต้องบอก เตือนกันต่อไปนะลูก บอกเตือนกันถัดๆ ไปนะลูก ผู้ใดยังลุ่มหลง เค้าวัวเราะเยาะเจ้า เจ้าก็ไม่ต้องไปโกรธเคืองเค้านะลูก และเมื่อถึงวันที่เค้าได้เห็น เค้าจะนึกถึงเจ้านะลูกเอ๋ย ตื่นนะลูก บำเพ็ญภาวนาไว้ละลูก ยับยั้งไม่ได้ ลูกเอ๋ย ยับยั้งไม่ได้ ข้ามีหน้าที่มาบอก มาเตือนพวกเจ้าทั้งหลาย ข้ามีหน้าที่ มาบอกมาเตือนพวกเจ้าให้จำไว้ละลูก ไม่ต้องตื่นตระหนกตกใจ ตั้งมั่นด้วยสติ ปัญญา บำเพ็ญภาวนา เหมือนเช่นที่เจ้าปฏิบัติอยู่นะลูกนะ เจ้าจะได้ไม่ต้องวิปลาสกับสิ่งที่เกิดขึ้น มีพ่อ บอกพ่อ มีแม่บอกแม่ ลูกนะ มีน้องบอกน้อง มีเพื่อนฝูง ผู้คนนับถือก็บอกเขากันไป ความโกลาหลครั้งใหญ่นี้ มนุษย์ มีอาจจะขัดขวางได้นะลูกเอ๋ย ถึงแก่กาลเวลา ถึงแก่กาลเวลา มนุษย์ทำลายธรรมชาติ มิใช่ธรรมชาติลงโทษ ธรรมชาติ คือการที่ต้องสมดุลง เมื่อสมดุลงทุกอย่างก็จะไม่เอนเอียง มนุษย์เป็นผู้ทำลายกันเอง ความสมดุลงไม่เกิดขึ้น ทั้งสังคม ทั้งธรรมชาติ กระทั่งในร่างกายแม้ไม่มีความสมดุลงเจ้าก็เจ็บไข้ได้ป่วยมิใช่หรือ อย่าตื่นตระหนกกับสิ่งที่ต้องเกิดขึ้น ในไม่กี่เพลาข้างหน้าลูกนะ เมื่อวันที่ท้องฟ้าดับมืด ลูกนะ มิใช่เป็นเวลากลางคืน นั่นคือกลางวันที่เกิดขึ้น เจ้าตั้งมั่นในสติให้ได้ มุ่งหน้าเดินทางไป ในทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ลูกนะ แล้วเจ้าจะหลุดพ้น ปลอ่ยวางกับทุกสิ่งทุกอย่าง เจ้าไม่ต้องยึดติด กับสมบัติพื้นฐานที่เจ้ามีอยู่ ลูกนะ หากได้มีความจำเป็นแก่เจ้าไม่ เมื่อถึงเวลานั้นเงินทองเจ้าก็ใช้ไม่ได้ ทรอกลูกเอ๋ย มันเป็นยุคข้าวยากหมากแพง แล้วผู้ที่มีศีลธรรมจะอยู่ร่วมกันเกื้อกูลซึ่งกันและกัน หลังจากนั้นแล้ว บุคคลซึ่งเป็นผู้มีศีลธรรม มีมันสมอง มีความคิด จะร่วมกันสร้างขึ้นมาใหม่ ลูกนะ สร้างขึ้นมาใหม่ เงินทองมิได้มีความหมายแล้วลูกเอ๋ย เกื้อกูลกัน เอื้ออาทรแก่กัน มีอภัยภัยไมตรีต่อกัน ความสงบเกิดขึ้นแล้วก็จะก้าวเข้าไปสู่ยุคอีก ยุคหนึ่งซึ่งไม่มีความโลภ ไม่มีความหลง มีแต่คนที่มีศีลธรรม นะลูกนะ มีแต่คนมีศีลธรรมอยู่ร่วมกัน เป็นการเข้าไปสู่ยุคของพระศรีอาริยมตไตร มนุษย์เชื่อในสิ่งที่มนุษย์ได้เห็น ข้าเพียงเตือน เพียงบอก มนุษย์ไม่ได้เชื่อตามที่ข้าบอก

วันหนึ่ง เมื่อมันเกิดขึ้น มนุษย์โง่ทั้งหลายก็จะได้เห็นนวลูก มนุษย์ที่โง่เขลาเบาปัญญาทั้งหลายก็จะได้เห็น ได้เห็น ได้เห็น ในสังขารมาแล้วรู้ว่าสิ่งนั้นมิจริง

หลวงปู่ทวด : ชายเอ๋ย มึงไม่ต้องกลัวกันนะ ความเป็นความตาย เป็นเรื่องปกติ ความโกลาหลเกิดขึ้น มึงต้องวางเฉย บุญบารมีที่สร้างไว้เกินกันทุกคนที่นั่นที่นั่นลูกนะ ตายไปก็ไม่ใช่อะไรกลัว กูก็ตายมาแล้ว แต่คราวนี้บอกพวกมึงว่า การตายจะกลัวหรือ เมื่อตายแล้วมึงก็ไม่ใช่อะไรตาย จิตมันไม่ได้ดับด้วยนวลูกนะ จิตมันไม่ได้ดับ คนว่าตายก็คือสังขารตายนะ จิตมันไม่ได้ตาย แต่ว่า ไอ้สิ่งที่เกิดขึ้นพวกมึงจะกลัว แต่ของกูทำอะไรกูได้ละ กูไม่ได้นิ กูไม่มีสังขารแบบเขา สังขารก็ต้องคืนเค้าใช้ (องค์ไหนที่ลงมาครบปู ?) องค์ไหนละ กูยังต้องไหว้เค้าเลย มาไกลลูกเอ๋ย มาสูง มาแล้วไปแล้วนวลูกเอ๋ย เค้าเมตตา มาบอกแจ้งข่าว แต่มึงไม่ต้องตกอกตกใจนวลูกเอ๋ย ทำตัวให้เป็นปกติ เกิดก็เกิดไป คนมีหน้าที่ เค้าก็ทำหน้าที่ของเขา มาบอกมากแล้ว ก็ดีแล้ว เค้าจะมาตั้งแต่กลางวันแล้ว มึงว่าให้รอๆ ไอ้มันก็ไม่ให้ผ่านขึ้นไว้ ธาตุทั้งสี่รวมกันมันก็เป็นกายเนื้อ จิตก็เป็นของเขา (มันจะมาเดือนไหนอะปู ?) เดือนกลางนี้แหละลูกเอ๋ย มึงไม่ถามไม่คุยกันละลูกเอ๋ย กูพูดไปกูก็เอาอีกแหละลูกเอ๋ย (ถามไม่ทันครบปู มาแป๊บเดียวก็ไปแล้ว) กูไม่รู้แหละลูก กูยังต้องไหว้นวลูกเอ๋ย มาปุ๊บบอกให้รอก่อนๆ กูยังไม่กล้าพูดกับเค้าลูกเอ๋ย เค้าไม่รอนิ เค้ามาเลยแหละ จะมาบอกพวกมึงตั้งแต่กลางวันแล้วลูกเอ๋ย (ตอนนี้เค้าไปแล้วหรืออะปู คุยกับเค้าไม่ได้เลยหรือ) เด็กไปลากมือผู้ใหญ่บอกว่าลูกหลานจะคุยต่อ มึงลองคุยๆดูสิ ไม่รู้ละ (ยังคุยกันไม่ละเอียดเลย ขอให้ท่านเมตตาอีก) ฉันทมาก่อนนะ (ลูกหลานอยากทราบชื่อเสียงเรียงนามจะได้สักการะ) เค้าไปบอกทุกหนทุกแห่งแหละลูกเอ๋ย เค้ามีหน้าที่ เค้าไปบอกกับทุกหน ทุกแห่งทุกที่ ให้กับคนที่ยังมีบุญ แต่ไม่ต้องกลัว สร้างกันไปหะ ทำกันไปหะ ทำไปทำมาอย่างโง่ ซิพหายหมดแล้ว วิปัสสนาแหละลูกเอ๋ย เวทนาเหลือเกิน เวทนาเหลือเกิน โอ้ เรือแตก สำเภาใหญ่แตก คนนั้นลอยคออยู่ในทะเล ลอยธรรมดา ยังพอว่า ฝนก็ตก คลื่นก็แรง อดอยาก ลูกเอ๋ย เท่ากันหมดเลยที่นี้แต่ละคน มันเป็นไปตามบุญตามกรรม เป็นไปตามวิญแห่งสงสาร ลูกเอ๋ย มึงหาน้ำมาให้กูสักขันสิลูก เพื่อกูจะดูอะไรบางอย่าง มึงให้กูดูพลู กูจะเห็นอะไรละลูก เอาน้ำมาให้กูดูหน่อยสิ (องค์นี้ทรงผ้าสีขาวย คางขึ้นสูงสิครบปูท่าทาง) กุลงมาเค้าไม่ให้บอกอะลูก กูก็ยังต้องไหว้เค้าเลย (ปูไม่เคยเจอองค์นี้เลยหรือครบปู) เจอแต่กูบอกไม่ได้นวลูกเอ๋ย ผิดกฎเค้าลูกนะ เค้าเมตตาบอกพวกมึงแล้ว มึงถามเค้าสิ กูเด็กนะถ้าเทียบกันดูแล้ว อยู่สูงกว่ากูมากลูกเอ๋ย สูงกว่ากู

ปู่ชิตะ : (นิมนต์ครบปู นิมนต์ ลูกหลานอยากทราบชื่อเสียงเรียงนามครบปู) ชาย ฝ่าอยู่ไหน (นิมนต์ครบปู ลูกหลานยังไม่หายสงสัย อยากทราบชื่อเอาไว้สักการะ) ลูกเอ๋ยเมื่อก่อนพุทธกาล เป็นเวลานาน นาน นาน นานมาก ในความเป็นไปแห่งมนุษย์ ผู้ที่มีปัญญาต่างๆ ได้เกิดมาบนโลกใบนี้ทำหน้าที่สอน จนยกย่องกันว่า พระพุทธเจ้า มีได้มีองค์เดียวนวลูก เจริญสติปัญญา เป็นลำดับๆไปแล้ว สร้างสมบารมีมาแต่อดีตกาล ยกย่องกันว่าเป็น พระพุทธเจ้า เกิดจากการเรียนรู้แห่งสติปัญญานั้นแหละลูกเอ๋ย รู้แจ้งเห็นจริงแล้ว เทศนาสั่งสอน ใครต่อใครได้ มนุษย์ถึงยกย่องว่าเป็นพระพุทธเจ้า ข้าผู้นี้คือใคร? มีได้มีประโยชน์อันใดเลยลูกเอ๋ยที่เจ้าจะต้องรู้ อืม เจ้ากำลังจะโต้แย้งว่า เจ้ากำลังเกิดข้อสงสัยว่า เมื่อมีรู้ว่าข้าคือใคร ศรัทธามีได้เกิด จริงมั๊ยลูก (เวลาจะสักการะนะปูไม่รู้จะเอ่ยพระนามว่าอย่างไร) เรียกข้าว่า **อชิตะ** ข้าเป็นผู้บำเพ็ญเพียรมาก่อนพุทธกาลนวลูกนะ ข้าเห็นความเป็นไป แห่งมนุษย์โลก ผู้เรียนรู้ ผู้เพียรศึกษา แต่มนุษย์กลับมาช่วงชิงกัน เพื่อโอกาส สร้างสม ทำลายซึ่งกันและกัน มีได้มีศีลธรรมต่อกันไม่ เหมือนที่เจ้าเห็น

เหมือนกับทุกคนอยู่ด้วยความโลภ อิม เป็นที่น่าเสียใจ ว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นมันมิได้เป็นไปอย่างที่ข้า อย่างที่ข้าต้องการ มันมิได้เป็นไปด้วยความสงบ เมื่อบุคคลไร้ซึ่งศีลธรรมแล้ว ก็จะเกิดการแก่งแย่งช่วงชิง แข่งขัน สงครามได้เกิดขึ้น ครั้งแล้วครั้งเล่าที่เกิดการรบราฆ่าฟัน นั่นคือมนุษย์มุ่งเข้าไปสู่ทรัพย์สิน แสวงหาความสุขเป็นส่วนตน ข้าทนเห็นทนดูกับสิ่งเหล่านี้มาชั่วมหึ่มชั่วมหึ่ม ชั่วมหึ่มชั่วมหึ่ม มิได้มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงไปเลย มนุษย์อวดตนว่าเป็นผู้ฉลาด แต่มิได้เจริญด้วยสติปัญญา มิได้เจริญด้วยสติปัญญา มีแต่ความโลภ ความหลง เกิดขึ้นเป็นองค์พระพุทธรูปแล้วคนเล่า คนแล้วคนเล่า หมุนเวียนสลับเปลี่ยนกันไปตามวัฏจักรแห่งสงสาร มนุษย์ก็ยังคงอยู่กับแต่ความโลภ ความหลง ทำหั่นซึ่งกันและกัน ทำลายต่อสิ่งที่เป็นโน้ดโดยธรรมชาติ มีความพยายามอวดอ้างเอาปัญญาแห่งตน สิ่งเหล่านั้นก็มนุษย์สร้าง สิ่งเหล่านี้ก็มนุษย์สร้าง ลูกเอ๋ย หลานเอ๋ย มนุษย์สร้างหรือจะยิ่งใหญ่เท่าสวรรค์บันดาล อีกไม่กี่เพลานี้ (ระบุเป็นวันเวลาได้ไหม เป็นเดือน เป็นปี) หลานเอ๋ย ข้ากำลังไตร่ตรองอยู่ เวลาของพวกเจ้ากับเวลาของข้ามันต่างกันนะลูกเอ๋ย ช่วงเวลาแค่อึดใจของข้าเท่านั้น สิ่งเหล่านี้ก็เกิดขึ้นแล้ว เวลาของเจ้ารี อ้อ อิม เจ้านับเป็นวัน เป็นเดือน เป็นปีใช่ไหมล่ะลูก (ใช่ครับปู่) อิม ปีของเจ้าคือคนทั้งโลกปีเดียวกันไหมล่ะลูก (ปีเดียวกันครับปู่) แต่สิ่งนั้นกำลังเกิดขึ้นแล้วนิลูก (มันเป็นเดือนครับปู่ ในหนึ่งปีแบ่งเป็นสิบสองส่วน มันจะมีเหลืออีกกี่ส่วนในหนึ่งปีที่จะเกิดขึ้น) เจ้าเรียกเดือนอะไรละลูก ในเพลานี้เจ้าเรียกเดือนอะไรละ (เดือนธันวาคม เป็นเดือนสุดท้ายของปีครับ) เอ้า นับถัดจากเวลานี้ไปลูกนะ ให้ได้ไม่เกินห้าเดือนนะลูกนะ ไม่เกินห้าเดือนนับแต่เพลานี้ลูกนะ เจ้าต้องเตรียมตัว เตรียมใจกันไว้ล่ะลูกนะ เตรียมความพร้อม เจริญด้วยสติปัญญา เดินตามพระพุทธรูปองค์ทุกพระองค์นะลูกนะ ส่วนไหนดีเจ้านำมาใส่ใจ พิจารณา พระพุทธรูปไม่ได้มีแค่องค์เดียวนะลูกนะ ทุกพระองค์เจริญด้วยปัญญาทั้งนั้น ลูกเอ๋ย ทุกพระองค์คือไผ่หาครูบาอาจารย์ เพื่อสอน คำสอนเหล่านั้น รวมมา รวมมา แท้จริงแล้ว เป็นการรวมเข้ามาสู่จุดสุดยอด พระองค์แต่ละองค์นั้น เจริญด้วยสติปัญญาด้วยตนเองทั้งนั้น ลูกเอ๋ย เช่นกัน เจ้าเกิดในพุทธศาสนา ของพระพุทธรูปองค์ปัจจุบันของเจ้าแล้ว เจ้าฟังฟังบารมีของพระองค์ เจริญสติปัญญาตามแนวทางคำสอน สิ่งที่เกิดขึ้น เจ้าคิดชะว่าเป็นไปตามธรรมชาติ แยกกายให้ได้ แยกจิตให้ได้ ความเดือดร้อนก็จะไม่เกิดขึ้นแก่เจ้า เมื่อมนุษย์ไม่ลุ่มหลง ไม่มีความโลภ มาอยู่รวมกัน ร่วมทุกข์ ร่วมสุขกันแล้ว ความเอื้ออาทรเกิดขึ้นเป็นความต้องการแห่งข้า ลงมาก็องค์ ก้องค์ พร่ำสอนมนุษย์ไว้ทั้งหลาย เขลาด้วยปัญญา อวดอ้างว่าตนฉลาด เจ้าคอยดูกันเถอะลูกนะ ข้ามิใช่เป็นผู้ลงโทษ ธรรมชาติไม่สมดุลง ลูกเอ๋ย ข้ามิอาจลงโทษแก่ผู้ใดได้ ข้ามิอาจโกรธ ข้ามิอาจโลภ ข้ามิอาจหลง ข้าอยู่ในสภาวะของความว่าง ข้าอยู่ในสภาวะของความว่าง เมตตาเท่านั้นที่ข้ายังพึง ต้องมีอยู่ เพื่อช่วยเหลือพวกมนุษย์ทั้งหลายที่ยังพอมิบุญบารมีอยู่บ้าง ก็เท่านั้นเอง ลูกเอ๋ย (ปู่เป็นผู้รู้แจ้ง ปู่แล้วพระพุทธรูปเจ้าห้าพระองค์เรานี้จะเจริญรุ่งเรืองยิ่งไฉนครับเนี่ย ลูกหลานกำลังสร้างกันอยู่ เจริญรุ่งเรืองยิ่งไฉนครับเนี่ย ปู่เป็นผู้รู้แจ้ง ช่วยชี้แนะแนวทางให้ลูกหลานด้วยครับ) ลูกเอ๋ยหน้าที่ที่เจ้าทำมาสมบูรณ์แล้ว ผู้ที่มีบุญบารมีทั้งหลาย จะร่วมใจร่วมแรงกัน อย่างแข็งขันนะลูกเอ๋ย ทุกผู้ทุกคน จะมุ่งเข้ามาในสิ่งที่เจ้าสร้างลูกเอ๋ย แม้นบารมีเก่า สายใยแห่งวิญญานเข้ามาบรรจบกันแล้ว ก็จะมาเป็นผู้ร่วมกันสร้าง ร่วมกันสร้าง เพื่อทดแทนในสิ่งที่ต้องถูกทำลายไปโดยธรรมชาติ ต้องขึ้นมาร่วมกันสร้าง เป็นจุดยึดเหนี่ยวของมนุษย์อีกครั้งหนึ่งลูก เป็นจุดยึดเหนี่ยวอีกครั้งหนึ่ง เมื่อความโกลาหลได้เกิดขึ้น คงเหลือแต่ผู้ที่มีศีลธรรมลูกนะ มิได้ผิดไปจากสิ่งที่เจ้ารับรู้ มิได้ผิดไปจากสิ่งที่เจ้ารับรู้ เหนือ ถึงเพลาลแล้ว สิ่งมีชีวิตเกิดขึ้นในโลกนี้มิได้มีแค่เฉพาะมนุษย์ มีเพียงมนุษย์อยู่ยงคงกระพันมาจนถึงจวบปัจจุบันนี้ แล้วมนุษย์ก็หลงลืมไปลืมไปว่าตัวเองคือสัตว์ที่ประเสริฐ ตนคือสิ่งที่บันดาล มิใช่เลย มิใช่เลย เจ้าเคยรู้ใช่ไหมล่ะ เมืองเก่าในโบราณกาลของเจ้าต้องจมดิ่งลงในไปทะเล ลูกเจ้ารู้ใช่ไหมล่ะ (ไม่รู้ ขอบูชี้ทางหน่อยครับ ยุคสมัยไหน ชื่อว่าอะไร ลูกหลานด้วยปัญญาครับ)

ปู่ ภาพชาติมันผิดไปหมดแล้ว) สองพันกว่าปีของเจ้าได้เคยเกิดขึ้นแล้วครั้งหนึ่ง สัตว์ใหญ่ได้มีในโลกนี้ เป็นเพลาก่อน พุทธกาล เบียดเบียนซึ่งกันและกัน ไฟบรรลัยกัลป์ ได้ล้างโลก ไฟบรรลัยกัลป์ ได้ล้างโลก หมดสิ้น หมดสิ้น หมดสิ้น หมดสิ้น หมดสิ้นกัน ได้เกิดผืนน้ำเพื่อมนุษย์ ได้อยู่อาศัย เริ่มต้นของความป็นมนุษย์ก็ถ้อยที่ถ้อยอาศัยซึ่งกันและกัน ฟังพากัน จุดสูงสุดของความเจริญเกิดขึ้น มนุษย์มีแต่ช่วงชิง มีแต่ช่วงชิง ทำลายสมดุลงแห่งธรรมชาติ ถึงเวลาอีกครั้งที่จะต้องเกิดขึ้น เจ้าอย่าได้ลิ่งเลสงสัยนะลูก เตรียมตัว เตรียมความพร้อมเจริญด้วยสติปัญญา สิ่งที่เกิดขึ้นไม่อาจจะทำอะไรพวกเจ้าได้ เจ้าแค่ขัดสน ในสิ่งที่เจ้าเคยอยู่โดยอ้อมท้อง เจ้าเคยสะดวกสบายกับแสงสว่างที่มนุษย์สร้างขึ้นมา ยามค่ำคืนมนุษย์ก็ไม่ได้เดือดร้อน ไอแสงสว่างที่มนุษย์สร้างขึ้นมานี้แหละลูกเอ๋ย คือปัจจัยที่ทำให้เกิดเหตุเภทภัยในคราวนี้ขึ้นมา มนุษย์มีอาจจะโทษใครได้ เป็นการกระทำของมนุษย์เอง ความร้อนทำให้เกิดสมดุลงที่เปลี่ยนแปลง มนุษย์เก็บกักน้ำไว้มากมายมหาศาล เพื่อจะสร้างความร้อนให้เกิดขึ้น เอาความเย็นเปลี่ยนเป็นความร้อน ข้าเองมีอาจจะคาดได้ ความเก่งกาจของมนุษย์ แต่มนุษย์หารู้ไม่ว่า สิ่งที่ทำไปนั้นทำให้เกิดการสมดุลงที่สูญไป เจ้าเข้าใจไหมล่ะลูก (เข้าใจ ครับปู่ ปู่แล้วลูกหลานจะได้พบพระอริยะเจ้าใหม่ หลังจากเกิดเหตุการณ์ไปแล้ว พระอริยะเจ้าทั้งหลายที่มีกายเนื้อ จะออกมาโปรดผู้คนในยุคนั้นใหม่ครับ) มนุษย์มีอายุตามที่เจ้านับ ๘๐ ปี หรือไม่เกิน ๑๐๐ มิใช่หรือลูก (ใช่ครับปู่) เอาละ ถ้าเจ้ามีอายุ ๑๐๐ ปี เจ้าต้องละกายสังขารนี้เกิดใหม่ สาม ครั้งนะลูก ละสังขารนี้เกิดใหม่ เกิดใหม่ครบร้อยปีนั้นแหละลูก เจ้านับว่าอย่างไรล่ะ นี่แหละคือ ศรีอาริยะเมตตริย เมื่อธรรมชาติทำลายสูญสิ้นแล้ว มนุษย์จะคิดเหมือนข้าเห็น ไม่ได้หรือลูก ข้าอยากได้แก้ว ข้าได้แก้ว ข้าอยากได้แหวน ข้าได้แหวน มนุษย์ไม่ได้อยู่ในโลกแห่งความเป็นทิพย์นะลูก มนุษย์ต้องร่วมกันสร้างขึ้นใหม่ ในอีกสามเพลากแห่งอายุขัยของเจ้าล่ะลูก แต่สิ่งที่เจ้าทำไว้ ก็คือปัจจัยส่วนหนึ่ง ที่จะเข้าไปสู่ความรุ่งเรือง เจ้าเรียกกันว่า พุทธศาสนิกชน หรือลูก (ครับปู่) เจ้าตั้งชื่อเรียกกันเอง คนที่อยู่ในศีลในธรรม เจ้าก็เรียกพุทธศาสนิกชน แตกแยกเป็นหลายเผ่าพันธุ์ หลายศาสนาแล้วแต่มนุษย์จะศรัทธา จะชอบ คนดี ที่มีศีลธรรมแม้มิได้เป็นพุทธศาสนา ก็ต้องถือว่าเป็นคนดีนะลูกนะ เอาละ เจ้าเตือนตัว เตือนใจ หมูมิตรเพื่อนฝูง คนรัก คนใคร่ของพวกเจ้า บอกต่อๆกันไปนะลูก ความโกลาหลจะได้ลดน้อยลงนะลูกนะ เมื่อทุกคนได้เตรียม ได้รู้ ได้เข้าใจต่อสิ่งที่เกิดขึ้น ความโกลาหล ความช่วงชิง แก่งแย่ง กักตุน ก็จะไม่เกิดขึ้น ลูกเอ๋ย เจ้าต้องมุ่งหน้าไปในแดนแห่งตะวันออกเฉียงเหนือเท่านั้นนะลูก เจ้าเลือกเอา เจ้าเลือกเอา มิเช่นนั้น ความย่อยยับวิบัติ จะเกิดขึ้น มีอาจจะขัดขวางมนุษย์สร้างเอง ทำลายเองทั้งนั้นแหละลูกเอ๋ย ไม่ถึงกับสัตว์ใหญ่ ก่อนเป็นมนุษย์ขึ้นมา ต้องล้มหายตายจากไปจากโลกนี้แล้ว เหนือ สัตว์ใหญ่สมองเล็ก สัตว์เล็กสมองใหญ่ เข้าไปทำลายธรรมชาติ ถึงเพลากที่ธรรมชาติ ต้องเปลี่ยนแปลงโดยที่มนุษย์มิได้เข้าใจเลย ไม่ได้เข้าใจเลยว่าจะต้องเกิดขึ้น ข้ายังคงมีหน้าที่ ต้องไปอีกทุกหนทุกแห่ง ที่ผู้บำเพ็ญภาวนา หรือที่เรียกว่า พุทธศาสนิกชน สมควรต้องรับรู้ ข้าก็จะไป ลูกเอ๋ย ข้าเป็นผู้มีหน้าที่ ข้าเป็นผู้มีหน้าที่ ที่จะต้องบอกต้องเตือน (ปู่ แล้วมนุษย์พวกนั้นเขาจะรู้ได้อย่างไรว่าศูนย์รวมอยู่ที่พระพุทธเจ้าห้าพระองค์ครับปู่) ทุกคนหลังไหลไปด้วยสัญชาติญาณของความหนีตายแหละลูก มีเพียงหนแห่งเดียว ที่มนุษย์ต้องรู้ว่าปลอดภัย คือ ตะวันออกเฉียงเหนือนะลูก ข้ากำหนดไม่ได้หรือลูกเอ๋ย เจ้าต้องตั้งจิตให้บริสุทธิ์ ไม่ต้องเอากิเลสเข้ามาข้องแวะ แม้จะเป็นไป ก็เป็นไปโดยธรรมชาติ ลูกเอ๋ย แน่นอนสิ่งที่ข้าสร้างมาเป็นฐานไว้ ก็คือส่วนหนึ่ง ของศูนย์รวมนะลูกเอ๋ย ถึงเวลาที่ผู้บารมี บารมีที่สูงกว่าเจ้า ต้องลงไปสร้างเสริมให้แข็งแรง เพื่อจรรโลง ให้คนที่ได้มีศีลธรรมได้อยู่ร่วมกัน ลูกเอ๋ย (ผู้มีบารมีสูงกว่า ปู่ไปโปรดเขาแล้วหรือยังครับปู่) จิตถึงจิต จิตถึงจิต จิตถึงจิต ข้ามีกายสังขารที่โหนลูกเอ๋ย ที่จะต้องไปโปรดคนโน้น โปรดคนนี้ เจ้าทั้งหลายถือเป็นผู้บารมี เมื่อเจ้ายังอยากรู้ สมควรที่เจ้าได้รู้เองเห็นเอง รู้เองเห็นเอง เจ้าอย่ายึดติดกับสิ่งที่เจ้า

เห็นเฉกเช่นมนุษย์เห็น มนุษย์เห็น มนุษย์รู้ มนุษย์เชื่อว่าจริง มนุษย์ไม่เห็น มนุษย์ไม่รู้ มนุษย์บอกไม่ใช่ เจ้ามีภูมิธรรมแห่งปัญญา เจ้าพึงพิจารณาตนเองไป เจ้ายังเรื่องอยากรู้อยากเห็น ตั้งมั่นบนความว่างลูกเอ๋ย แล้วเจ้าจะได้รู้เองเห็นเอง รู้เองเห็นเอง รู้เองเห็นเอง เชื่อมั่นเอง เมื่อผ่านพ้นความว่าง เจ้าเห็นนั่นละคือสิ่งที่ถูกต้องลูกเอ๋ย เจ้าไม่ต้องลังเลสงสัยนะลูกนะ สิ่งที่เจ้าได้พบ คนไหนมีบุญบารมีก็จะได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคตแต่ละลูก อนาคตของเจ้า คือปัจจุบันแห่งข้า อดีตของเจ้า คือ ปัจจุบันแห่งข้า ข้าไม่มีอนาคต ข้าไม่มีอดีต ข้ามีแต่ปัจจุบันดำรงอยู่ ปัจจุบันดำรงอยู่ เพื่อให้มนุษย์ได้อยู่ร่วมกันโดยสันติสุขนะลูก วิบัติคราวนี้ เหนือกว่ามนุษย์จะแก้ไขลูกเอ๋ย เป็นไปโดยธรรมชาติที่ไม่สมดุลง (แล้วก็ปีมนุษย์ครบปุ้ถึงจะสงบครับ มันจะเป็นไปนานเท่าไรถึงจะหยุด สงบอะครับ) ชายเอ๋ย เจ้าบอกข้าว่า ๑๐๐ ปี คือสูงสุดของมนุษย์ปัจจุบัน กายเจ้าแตก จิตเจ้าไปจุติ อีกสามเพลา ลูก ความรุ่งเรืองจะเกิดขึ้นอีกครั้ง เป็น ศรีอริยมัตตริยณ เพลานี้เจ้าอยู่ในกายสังขารนี้ อีกเพลานึงเจ้าไปอยู่อีกกายสังขารหนึ่ง จิตดวงเดียวกันรีป่าวละลูก (ดวงเดียวกันครับ ปุ) เอาละ เมื่อเป็นจิตดวงเดียวกัน เจ้าสร้างสมบารมี ณ เพลานี้ เจ้าจะเข้าไปสู่แห่งความเป็น ศรีอริยมัตตริย สัญลักษณ์สี่เขียวที่เจ้าทำไว้ถูกต้องแล้วละลูกเอ๋ย นี่คือ สี่เขียว สี่เขียว คือ ความร่มเย็น สี่เขียว คือ ความสงบ สี่ทองสลบเขียว คือ ความมั่งคั่ง สว่างไสวในศีลธรรม ข้าปรารถนาที่จะเห็นมนุษย์อยู่ในความ ไม่มีความขัดแย้ง ไม่มีการแข่งขัน (ผู้มีสัญลักษณ์พระพุทธรูปในยุคนของปุ้ที่ใกล้เคียงกับยุคสมัยนี้ ที่ใกล้เคียงเป็นปางอะไรครับ มีมัยครับ เพื่อมีโอกาสจะได้หาสัญลักษณ์ของปุ้เอาไว้สักการะเพื่อระลึกถึง) เอ้า เจ้ามีองค์อินทราธิราชก็แล้ว เข้าจะเอาข้าไว้ไหนละลูก มิใช่ความปรารถนาแห่งข้า ลูกเอ๋ย เจ้าจะสร้าง เจ้าจะไม่สร้าง ข้าขออยู่ในดวงจิตของเจ้าทุกคน ข้าขออยู่ในดวงจิตแห่งเจ้าทุกคน เมื่อเจ้าระลึกถึงก็เป็นความพอใจแห่งข้าแล้วละลูกเอ๋ย จะบอกว่าข้าอยู่สูง ตั้งแท่นข้าให้อยู่สูงกว่าองค์อินทร์ ก็ดูจะขัดแย้งในความคิดของเจ้า ข้ามิได้ต้องการหอรอกลูกเอ๋ย ข้ามิได้ต้องการ เพียงข้าได้รู้เห็น การเจริญสติปัญญาของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ทุกพระองค์ที่เจ้ายกย่อง และ ความสงบร่มเย็นเกิดขึ้นในมนุษย์ ตรงนั้นเป็นสิ่งที่ข้าต้องการมากกว่าลูกเอ๋ย เจ้าสร้างพระพุทธรูปเพื่อจะได้กราบไหว้บูชา นั่นก็คืออุบายส่วนหนึ่งให้ได้เป็นสถานที่หลอมรวมใจกันลูกนะ แต่ถ้าทุกคนในความเป็นมนุษย์ ตั้งมั่นด้วยสิ่งที่ไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกันแล้ว นั่นละข้าจะพอใจในสิ่งที่ข้าสร้างเอาละ ข้าจะต้องบอกในทุกหนทุกแห่ง ที่มีคนซึ่งอยู่ในศีลในธรรม สิ่งเหล่านี้มีอาจขัดขวาง มีอาจจะไปแก้ไขลูกเอ๋ย ลืมไปแล้วได้พื้นพิภพแห่งนี้ร้อนระอุ ร้อนระอุ มนุษย์สร้างวัตถุขึ้นไปลอยสำรวจ ก็แค่พื้นผิวในระยะสั้น ลูกนะ ลึกลงไปมนุษย์ไม่อาจรู้ได้โดยเครื่องมือที่มนุษย์สร้าง ข้ารู้ข้าเห็น นับวันก่อตัวรุนแรง รุนแรง รุนแรง ถึงวันหนึ่งซึ่งจะต้องเกิดนับถัดจากนี้ไปไม่เกินห้าเดือนอย่างที่เจ้าคิด สิ่งต่างๆที่คุกรุ่นอยู่ในพื้นพิภพแห่งนี้จะบังเกิดขึ้น ความเย็นปะทะความร้อน ความเย็นปะทะความร้อน เกิดลมอย่างที่เราไม่รู้ใช้ไหมลูกเอ๋ย หมุนอย่างนั้นลูก หมุนอย่างนั้นลูก ในพื้นที่ทะเลในพื้นที่ที่กว้างใหญ่ไพศาลเสมือนกับแผ่นฟ้า เจ้าอยู่บนพื้นดินเพียงน้อยเท่านั้นลูก น้อยนิดเท่านั้นลูกที่เจ้ายืนอยู่ มีอาจจะปิดกั้นได้ นั่นละ ส่งผลให้สิ่งที่มนุษย์สร้างไว้เพื่อเก็บกักเอาน้ำที่เขาจะต้องลงไปสู่ธรรมชาติของเขา ธรณีแยก เชื้อนพัง ยิ่งใหญ่ลูกเอ๋ย เริ่มต้นมาจากทะเลนะลูก ทางทิศเดียวกับพระอาทิตย์ขึ้น ในวันนั้น เมื่อท้องฟ้ามีมิติ เจ้าออกจากสถานที่ที่เจ้าอยู่ มุ่งหน้าไป ตอนเหนือทางตะวันออกที่พระอาทิตย์ขึ้นลูกนะ เอาละหน้าที่ของข้าก็มีเพียงแค่นี้ (ปุ้ เมื่อเกิดเหตุเรื่องภัยพิบัติเสร็จแล้ว ยุคสามมรโฑร์ศรี ตามตำนาน ใครจะลงมาทำหน้าที่ละปุ้ ในสามมรโฑร์ศรีหรือตำนานเรื่องสามมรโฑร์ศรีมันมีจริงหรือป่าวครับ) ชายเอ๋ย ข้ารับภาระเรื่องราวที่ใหญ่หลวง สิ่งเหล่านั้นข้าบอกไปก็จะไปกระทบกับอีกสิ่งหนึ่ง เจ้าถามครูบาอาจารย์นะลูกนะ เจ้าถามครูบาอาจารย์ แล้วเมื่อถึงเวลาที่สมควรข้าจะต้องมา ข้าก็จะมาหาพวกเจ้านะลูกนะ เจ้าอย่าตื่นตระหนกกับสิ่งที่จะต้องเกิดขึ้น เจ้าตั้งสติให้มั่น เหมือนกับเมื่อเจ้าต้องนั่ง

เพื่อการบำเพ็ญ เจริญสติปัญญา เจ้าได้เห็นด้วยตา สิ่งที่เจ้าไม่เคยเห็นมันจะทำให้เจ้าวิปลาสนะลูกนะ มีลูกห้วงลูก มีเมียห้วงเมีย มีพ่อห้วงพ่อ มีแม่ห้วงแม่ ลูกเอ๋ย เจ้าทำให้ทุกอย่างว่างนะลูกนะ ทำให้ทุกอย่างว่าง หยุดยิ่งความกังวลทั้งหมด เจริญสติปัญญา เป็น สมถกรรมฐานสำหรับคนที่ไม่เคยเริ่มต้น แล้วก็หลุดพ้นนะลูก เอาละถึงแก่เวลา ถึงแก่เวลา เมื่อสมควรแก่กาล ข้าจะมาพบกับพวกเจ้าลูกเอ๋ย เจ้าระลึกถึงไว้ลูกนะ เจ้าระลึกถึงไว้

หลวงปู่ทวด : ชายเอ๋ย มึงเอาผ้านี้ไว้ในที่สูงลูกนะ มึงไว้ให้ดีลูกนะ เพื่อว่าเค้าเมตตา จะมาหาพวกมึง โอหญิงจะได้ไม่ต้องรื้อผ้าเก่าในห้องของมัน ลูกนะ ไหนหมากถูละ เอาไว้ในที่สูงๆลูกนะ (เปลี่ยนใหม่มัยเจ้าคะ) นั้นแหละลูกใจแล้ว เอออันนั้นแหละ เค้าใช้ช้อยก็เป็นแบบนี้ ลุ่มลุ่มกว่านี้ลูกเอ๋ย ลุ่มลุ่มหาเท่าที่ทำได้ (ให้หญิงเปลี่ยนใหม่ได้ป่าวละ) ไม่ได้ ไม่ได้ อย่าทำนะลูกนะ ไม่ได้ มึงไม่ต้องถามแหละลูกเอ๋ย คนแค่นับถือพระ มึงไปสร้างใครขึ้นมาไม่รู้ เค้าว่ามึงบ้าแหละลูกเอ๋ย มึงสร้างพระอินทร์คนยังรู้จัก มึงสร้างใครไม่รู้นั่งใส่เสื้อสีขาวอยู่นั้น เอาผ้าคล้องคอ เค้าว่ามึงบ้าแหละลูกตั้งมันนะลูกเอ๋ย เป็นครูบาอาจารย์สักคนนึง ขอฝากตัวเป็นลูกศิษย์ลูกหาที่ว่าไปลูกนะ ให้เขาได้มาสั่งมาสอน ท่านผู้ที่เจริญแล้ว ท่านผู้ที่มีหุทิพย์ ตาทิพย์ รู้ความเป็นไปของทุกสิ่งทุกอย่างในมนุษย์โลก เขาบอกชื่อมึงไม่ใช่หรือลูก มึงก็ขานชื่อ ว่าครูบาอาจารย์ ท่านอชิตะ เป็นชื่อฉายาที่ให้มึงเรียก ขานเข้าไปนะลูก ถ้าคนเห็นกู เค้าว่าดวงญาณสีทอง ถ้ามึงเห็นเขา ลูกนะ มึงเห็นดาวไหมลูกที่ใสกว่าเพื่อน ที่ใส ที่มีเรียกว่า ดาวพระศุกร์ นะลูก นั้นแหละใช้ชะลูกนะ มึงลองฟังเข้าไปนะลูกนะ ฟังเข้าไป ให้เห็นสว่างแบบนี้ลูกนะ ให้สว่างแบบนี้ เค้าจะมาเมตตา บอกกล่าวเรื่องราวต่างๆได้ นะลูกนะ ทุกคนนะลูกนะ ลองฟังเข้าไป ฟังเข้าไปที่ตรงนั้นแหละ สุก ใส สว่าง แหละลูกเอ๋ย สว่างพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ได้ใช้แนวทางตรงนั้นแหละ ไม่รู้ว่าใครเป็นครูบาอาจารย์แหละลูก ก็เอาตรงนั้นเป็นที่ตั้งแหละลูก เอาตรงนั้นเป็นที่ตั้ง จนท่านสำเร็จ สำเร็จกัน สูงสุดก็เป็นพระพุทธเจ้า ต่ำลงมาก็เป็นแล้วแต่จะเรียกกันไปแหละลูก บรมครูบ้าง อะไรบ้าง ก็แล้วแต่จะเรียก แต่ทุกคนที่สำเร็จ ไม่ใช่จะต้องเรียนเหมือนคนปัจจุบัน อาศัยจากการบำเพ็ญจากการฟัง จากการเรียนรู้ และปัญญามันเกิด ปัญญามันเกิด ปัญญามันบอกกันในตัวของตัวเองทุกคนทุกคนนะลูกนะ อย่าไปตกใจ อย่าไปตื่นกับสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นลูกเอ๋ย เกาะกันไปให้เป็นกลุ่ม ไม่ลำบากหรือลูก แต่ทุกคนที่รับไม่ได้มันจะสติแตก คนที่ไม่เคยฝึก ไม่เคยคุม มันร้อนรุ่ม มันจะเกิดการควบคุมไม่ได้แล้วจะวิปลาสเอา เพราะคิดว่า ไม่ใช่ ไม่จริง แต่มนุษย์เชื่อในสิ่งที่ตาเห็น ถ้ามึงเห็นว่ามันจริงมาแล้วละ มึงจะไม่เชื่อได้อย่างไร ทีนี้แหละลูกเอ๋ยความโกลาหลมันเกิดขึ้น ถ้าไปได้ก็ไป กูบอกทั้งหมดไม่ได้ลูกเอ๋ย ไม่ใช่หน้าที่ของกู ไปกัน มีเวลาลูกนะ มีเวลาของมนุษย์ยังเตรียมตัวกันได้ (ปู่เมื่อกี้ถามท่านเรื่องสามร่มโพธิ์ศรี ทำไมท่านไม่ตอบละ ท่านบอกจะไปกระทบอีกอย่างหนึ่ง มันยังงั้นครีบูมีแต่ตำนานแต่ไม่มีคนอธิบาย สามร่มโพธิ์ไหนล่ะที่จะเกิดขึ้น) ชายเอ๋ย มึงต้องยับยั้งการหาเหตุเข้ามาลูกนะ ถ้าไม่มันมึงจะถูกต่อ ยอดต่อ ยอดไปเรื่อยๆ เขาก็จะให้มึงทำโน่น ทำนี่แหละ หน้าที่มึงจบแล้วลูกนะ มันเหนื่อยพอแล้ว ให้คนอื่นเค้ารับรู้ ผ่านเข้ามาให้มึงรู้ มึงก็ติดสงสัย ตามดูต่อไป พอตามดูต่อบางทีคนที่เขาต้องการบารมี เขาก็ให้มึงสร้างอีกลูกนะ เพราะฉะนั้นบอกว่าเหนื่อยพอแล้วตอนนี้ ของของตัวเองมีก็ไม่ได้ แล้วมาบอกให้ทำโน่น ทำนี่ กูไม่ทำแล้ว มึงแข็งชะบ้าง ลูกนะ เดี่ยวเขามาบอก มึงก็ตามดูอีกว่าอะไรๆ บอกว่าตอนนี้ขอพักไว้ให้ผู้มีบารมีที่เหนือกว่าในปัจจุบันชาติ ได้ลงมาทำ

หน้าที่ ที่เสริมสร้างบารมีของเขา เปิดทางให้แล้ว ถ้าไม่ลงก็จะทำไปตามอรรถภาพของตนเองที่มีอยู่ลูกนะ มิ่งตั้งดวงแก้ว ถือลูกแก้วที่มิ่งเรียกก็สุดแล้วแต่ลูกนะ ตั้งไว้ แล้วมิ่งอย่าตั้งไว้เฉยๆนะลูก พวกกันไป แล้วก็เพ่งบำเพ็ญเข้าไปตรงนั้นแหละ ถ้าคนที่เข้ามาหา มิ่งติดขัดเดือนร้อน มิ่งเพ่งเข้าไปผ่านความว่างแล้วขอให้ได้พบอีกสักครั้งหนึ่ง เพื่อขอบารมีได้สั่งได้สอน กำหนดให้เห็นเป็นแสงเหมือนดาวพระศุภร์ลูกนะ เป็นแสงเหมือนดาวพระศุภร์ ใส สว่าง ในตัวเอง มีรัศมีเปล่งออกมาลูกนะ ถ้าลูกเห็นไม่ได้ด้วยตาเนื้อ ด้วยญาณในของลูก ขอให้ลงมาสั่งสอน มาบอก มาเตือน นะลูกนะ เอาเท่านี้ก่อนนะ (ปุ๋หาน้ำทำไม่อะ หลิงหาน้ำมาให้แล้ว) เอามาลูก โอหญิงมันจะหลอกกูให้ดูอะไรให้มันอีกแหละ กูบอกหมดแล้วนะลูก กูก็มาพูดมาบอกแล้ว เดียวไอชายมันเป็นอะไรขึ้นมากูรับไม่ทันนะลูกนะ กูรับไม่ทันนะ ตั้งไว้นั้นละ เดียววันหลัง วันหลัง มันเป็นอะไรขึ้นมากูรับไม่ทัน มิ่งคว่าไม่ติดแหละลูกเอ๋ย มันว่ามันก็เบื่อแล้ว มันตามกูพ้นไปทำไงละลูก ให้มันรักษากาย สังขารไว้ก่อน มันจะได้ช่วยเหลือคน ได้ช่วยเหลือผู้คนที่ยังไม่ได้ถึงของความศรัทธา ถึงของยังยึดติดในกิเลส ตัณหา เอาละ มิ่งลองดูบ้างก็ได้ มันเป็นวิชาหนึ่งลูกนะ มิ่งเพ่งเข้าไปลูกนะ ให้น้ำนิ่งๆนะลูกนะ พอน้ำนิ่งแล้ว มันก็จะมี มันไม่เห็นได้เหมือนกับเห็นด้วยตาเนื้อนะลูกนะ แต่ว่ามันเห็นจากข้างในลูกเอ๋ย น้ำเป็นแค่น้ำ น้ำก็คือส่วนที่มนุษย์ทำได้ ทำลายลูกนะ ทุกอย่างมันล้วนประกอบด้วยน้ำ ในกายเนื้อของมิ่ง ถ้าไม่มีน้ำก็อยู่ไม่ได้ ตายเหมือนกันลูกเอ๋ย ทุกอย่างมี น้ำทั้งหมดลูกนะ แต่น้ำก็คือความหายนะ น้ำก็คือสิ่งที่เกิดประโยชน์ มีอยู่ในตัวของมันเอง มิ่งลองตั้ง มิ่งจะเพ่งก่อนกูก็ไม่ว่าอะไร มิ่งลองเพ่งดูลูกเอ๋ย กูว่าแหละลูก เอาละลูก